

Reisverslag Fietsreis Australië (Zuid-Oosten)

2007

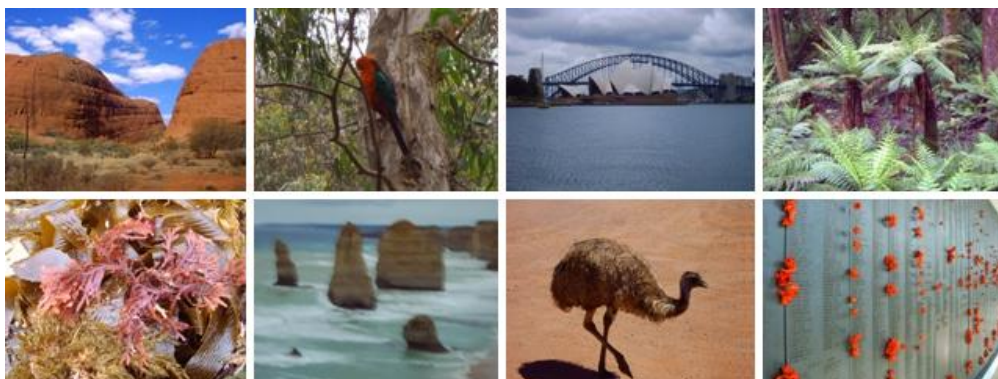

Australië heeft een oppervlakte van 7.687.000 km².

Er zijn ongeveer 21 miljoen inwoners (2006) bevolkingsdichtheid 2,7 inw./km².

'AUSTRALIË, ondersteboven fietsen bij onze tegenvoeters'

Mijn totale afstand gefietst tijdens deze reis door Australië is 231 kilometer.

Fietsreis 2007 ~ AUSTRALIË

DE VOORBEREIDING

Een reis plannen in Australië, met de reiservaringen die ik vanuit de andere landen heb, het lijkt in eerste instantie wel eenvoudig. Tot je er effectief aan begint, en hierbij geconfronteerd wordt met heel wat uiteenlopende elementen, zoals de verschillende klimaatzones binnen het land, de enorme afstanden tussen de steden, en met een gemiddelde van 2 inwoners per vierkante kilometer, één van de dunst bevolkte landen ter wereld.

Als ik een aantal mooie gebieden op een rijtje zet, komen al vlug enkele steden naar voor van waaruit prachtige tochten te maken zijn. Voor de meeste onder ons zijn het bekende namen zoals Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth, Darwin en Brisbane. Mijn probleem is dat ze zowat rond het ganse eiland verspreid liggen en met de kortste verbinding over land tussen deze steden kom ik al een heel stuk boven de 10.000 km uit.

En dan heb je de hoofdstad nog niet gezien, want neen, het is geen enkele van voornoemde steden, maar de volledig kunstmatig gebouwde stad Canberra (als een gevolg van het blijvende gevecht tussen Melbourne en Sydney om zich als hoofdstad te kronen).

Hierdoor is Canberra (wat ontmoetingsplaats betekend in de taal van de Aboriginals) één van de jongste hoofdsteden ter wereld, want de plannen en de bouw van deze stad zijn er pas gekomen in het begin van de 20e eeuw.

Oceanië, het zesde werelddeel, met Australië als grootste eiland ter wereld. Het land wordt al meer dan 50.000 jaar bewoond door het oudste volk ter wereld, maar werd slechts in 1770 ontdekt door de Engelse kapitein James Cook. Het werd onafhankelijk in 1901, als parlementaire democratie en heeft sindsdien een eigen regering. Het klinkt voor velen in de oren als een onbereikbaar ver land, maar tevens het land van ons dromen, het land met toekomst. Misschien is dit wel juist, maar ook hier is de geschiedenis niet altijd even mooi geweest. Het land en zijn bevolking zoals we dit nu kennen is echter heel jong. Van de oorspronkelijke bevolking de 'Aboriginals', is hier slechts een klein deel overgebleven (minder dan 2% van de huidige bevolking).

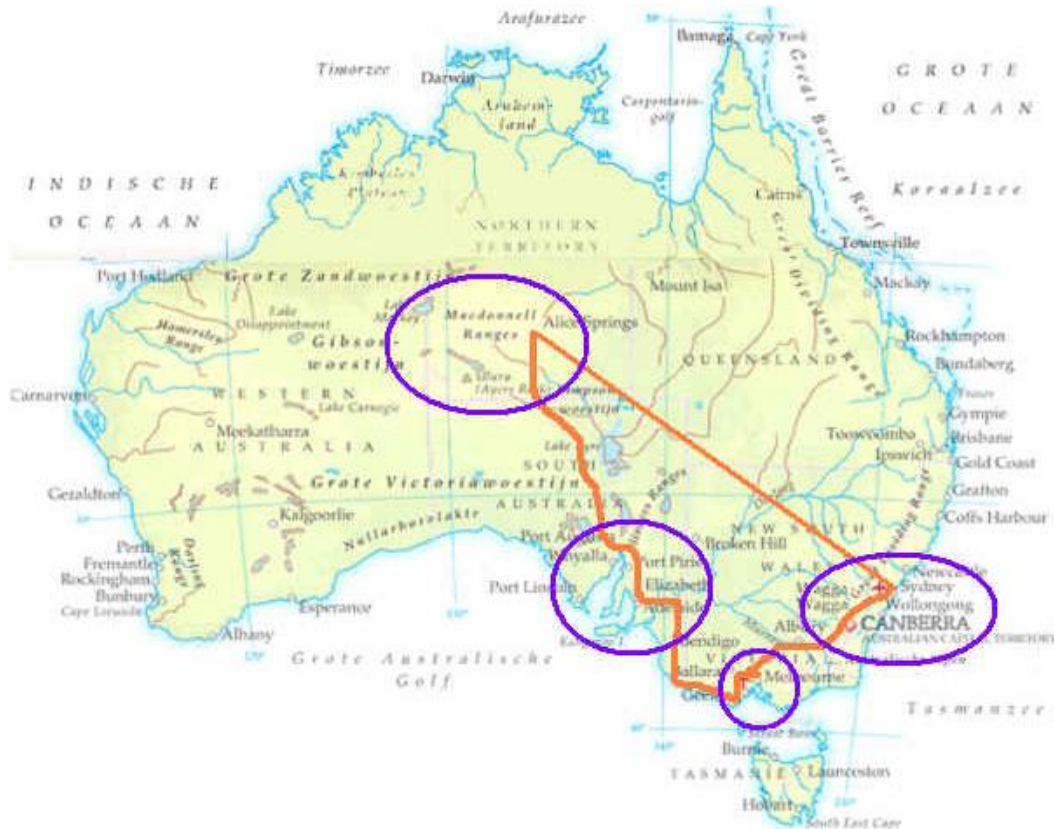
En nogmaals is het beschamend om vast te stellen dat het blanke ras ook hier weeral aan de basis ligt van deze onredelijke evolutie. De Aboriginals werden beroofd van hun vruchtbare gronden en verdrongen naar de woestijngebieden in het binnenland, waar ze momenteel nog steeds teruggetrokken leven.

Het was nochtans een bevolking met een heel eigen cultuur, misschien wel niet de meest hoogstaande als we vergelijken met de Griekse en Egyptische, of de Indische en Chinese, maar toch met een sterk eigen karakter en religie. Het wordt hoogtijd om deze mensen hun heiligdommen terug te geven en hun waarden opnieuw te respecteren.

Na de ontdekking van dit verre gebied in 1770, werd het eerst gebruikt als Engelse gevangenis die ze 'Voorbij de zeeën' noemden, er was geen weg terug vanuit het meest afgelegen oord ter wereld. Later na de ontdekking van het goud heeft de 'goldrush' voor een stroomversnelling

gezorgd, en zo is het land ontstaan met een mengeling van rassen uit de hele wereld.

Gezien de enorme afmetingen van dit land, komen er ook verschillende klimaatzones voor: tropisch klimaat in het noorden, woestijnklimaat in het centrale deel, gematigd klimaat in het zuiden. De seizoenen zijn er net omgekeerd als bij ons, en daardoor is onze herfst voor mij de beste periode om de 'onderkant' van de wereldbol te verkennen. Hierdoor kan ik al een eerste keuze maken welke delen wel en welke niet geschikt zijn om in de Australische lente te bezoeken.

Mijn reisplanning beslaat hoofdzakelijk het zuidelijke en oostelijke deel van Australië, maar ook het centrale deel wil ik niet overslaan, dit is wel degelijk een woestijngebied, maar met toch wel een prachtige natuur.

Mijn oorspronkelijke planning was om vanuit Sydney het land in uurwijzerzin te verkennen om in het centrale woestijngebied te eindigen. Maar na het bekijken van de gemiddelde temperaturen in november en december, heb ik de volgorde omgekeerd. Bij mijn aankomst in Sydney vlieg ik onmiddellijk door naar Alice Springs, een stad in het 'Rode Centrum', die vooral zijn bestaan te danken heeft aan de nabije natuurmonumenten.

Na een eerste week rondtoeren in de 'Outback', volgt een verplaatsing met de legendarische Ghan-trein naar Adelaide om daar dan de omgeving te verkennen en via de zuidelijke kustlijn naar Melbourne te trekken. Van hieruit maak ik dan een sprong naar Sydney, een stad waarvoor ik toch enkele dagen uitgetrokken heb om één en ander te bezoeken.

Mijn fietsgedeelte zal beperkt blijven tot enkele losse dagen fietsen in de omgeving van een grote stad, maar ook een deel in het gebied gelegen tussen Sydney en Canberra, met als hoogtepunt de Bleu Mountains met zijn prachtige natuur.

Neem gerust aan dat dit dan toch geen gemakkelijke voorbereiding was. Ik heb heel wat keuzes moeten maken om een planning op te stellen die aan mijn wensen voldoet en die ik binnen een tijdspanne van één maand kan uitvoeren zonder een gevoel van haast te creëren. Achteraf gezien stel ik vast dat een reis van drie maanden eenvoudiger zou zijn om te plannen, maar zelfs dat is nog te kort om het hele land te zien.

HET REISVERSLAG

Australië is eigenlijk geen land om te reizen, je kan er beter 6 maanden of een jaar gaan leven en rondtrekken. Maar dat ligt moeilijk natuurlijk als je hier een vaste job en woonplaats hebt, alhoewel daar werk vinden als vanzelf komt (ik kreeg in mijn eerste week reeds een aanbieding om daar te blijven).

Hutsepot, bouillabaisse of een mixed grill, ik weet niet goed hoe ik het kan omschrijven, maar de Australische bevolking is inderdaad een mengeling van heel wat rassen, met voorouders uit tientallen verschillende landen van alle continenten. Ze wonen dan ook nog in een land dat voor het grootste deel onbewoonbaar is.

Het enige echt leefbare deel van Australië is de volledige kustlijn rondom het eiland. Hier vind je dan ook de grote steden, waarvan ik er drie bezocht heb: Sydney, Melbourne en Adelaide.

Want als je het over plaatsen hebt, Australië bestaat eigenlijk alleen uit steden, daarbuiten ben je al heel vlug midden in de jungle of in de halfwoestijn.

En toch, in het binnenland zijn er ook wel dorpen als je de Australische definitie toepast: van zodra op een plaats een tankstation en een pub aanwezig zijn spreken ze van een dorp. Deze plek krijgt dan ook een naam en zo komt het dat er op de wegenkaart van de Outback dorpen staan waar slechts 20 mensen wonen.

Adelaide is dan wel de kleinste, maar daardoor misschien ook wel de gezelligste van de drie kuststeden die ik bezocht, gebouwd in een dambordpatroon, met overal brede lanen en heel wat groen in de stad. Het is ook de enige stad ter wereld die rondom omringd is door parken, en daar zijn ze fier op.

Alhoewel South Australia, waarvan Adelaide de hoofdplaats is, zeer droog is, valt er toch heel wat te bezichtigen in de omgeving. Zowel ten noorden als ten zuiden van de stad liggen belangrijke wijngebieden, zoals Barossa Valley en McLaren Vale.

In de verschillende wijnregio's kan je op vele plaatsen een 'wine tasting' meemaken. Maar het valt me op dat er heel weinig kleine familiale wijnhuizen zijn. En als die er al zijn, maken ze dan enkel wijnen voor de lokale markt, exporteren doen ze niet. De grote wijnhuizen zijn daar echte fabrieken, men spreekt over miljoenen liter wijn en honderden medewerkers. Net als met vele andere producten maken ze ook hier een kopie van de Europese wijnen, zoals de

'Sparkling wine' (waar ik soms de vermelding 'Méthode Champenoise' op de fles zag staan, verboden binnen Europa) maar je vindt er evengoed een zoete 'Porto' als een droge 'Sherry' naast hun witte en rode wijnen.

Ze maken soms wel pareltjes van wijnen, vooral met de druif die daar de meest typische smaken voortbrengt, hun 'Shiraz'. Nergens anders ter wereld worden er zo complexe wijnen gemaakt van deze variëteit. Wat je hier allemaal proeft als je een klasseproduct in het glas hebt, je kan er een woordenboek mee vullen. Van cassis tot peper, met daartussen nog frambozen, kruidnagel, noten ... en leder. De wijnen die enkel van de Shiraz-druif gemaakt zijn hebben een uitgesproken kruidige smaak en komen krachtig over, maar er worden ook veel 'blends' van hoge kwaliteit gemaakt vooral met de Cabernet Sauvignon. Verder vond ik er ook mooie wijnen van de druif Chardonnay en Riesling, en zelfs enkele van voor mij onbekende druivenrassen.

Mijn volgende stad, al veel groter dan Adelaide, is Melbourne. Ook hier zie je heel duidelijk het dambordpatroon in de binnenstad. Weeral enkele parken en veel groen in de stad, maar hier komt dan wel meer hoogbouw voor. Het is hierdoor een heel moderne stad geworden, met alle voorzieningen die men maar kan bedenken.

Het mooie van de mengeling van de bevolking en hun culturen, komt hier bijvoorbeeld zeer goed tot uiting in het aanbod aan restaurants. Ik denk dat het moeilijk is om één wereldkeuken te bedenken die hier niet voorkomt. Vandaag Indisch of Spaans, morgen Thai of Grieks, overmorgen Chinees of Mexicaans, of misschien heb je liever Vietnamees, Turks, Italiaans of Libanees, iets uit Afrika, uit Japan, uit Afghanistan of uit Duitsland, je vind alles binnen wandelafstand.

En wij Belgen mogen weeral fier zijn, want van de 'Belgian Beer Pub' zijn er zelfs meerdere in de stad. Trouwens het meest verkochte Belgisch product in Australië zal wel onze chocolade en pralines zijn. Geen enkele chocolatier of supermarkt kan zich hier veroorloven deze niet in huis te hebben.

Tenslotte heb je dan Sydney, een stad waar je wel iets langer kunt verblijven. Hier vormen de haven en het water een belangrijk deel van de stad, met als toeristische trekpleister Opera House (afgewerkt in 1973) en Harbour Bridge (voltooid in 1932). Het Opera House is toch wel een heel aparte architectuur met grote uitstraling, de akoestiek in de Concert Hall met zijn 2.700 zitplaatsen is fantastisch. De Harbour Bridge, een éénboogsbrug die 503 meter overspant, is dan een staaltje van hoogstaande techniek

Sydney is dan niet de hoofdstad van het land, maar het voelt wel zo aan, het is een echte grootstad. Hier zie je heel duidelijk nog de oude gebouwen, soms verdrongen door nieuwe, alles gewoon naast en door mekaar.

Er is altijd wel iets te beleven in de stad, iedere straat lijkt wel een winkelstraat. Er zijn ook nog enkele prachtige winkelgalerijen, met 'Queen Victoria Building' als hoogtepunt, volgens sommigen de mooiste galerij ter wereld.

Voor de bouw van de officiële hoofdstad, Canberra, werd na de onafhankelijkheid van Australië een wedstrijd uitgeschreven, die door de Amerikaanse architect Griffins gewonnen werd. Het werd een ruime stad met enkel laagbouw, volledig volgens zijn plannen uitgevoerd. Een stad in

twee delen, aan de ene kant het woongedeelte, aan de andere kant het parlementaire gedeelte, met daartussen een waterpartij ontstaan door de afdamming van de Molongo rivier. Een half miljoen inwoners zijn er momenteel, en het is een heel leefbare stad geworden, de naam hoofdstad waardig.

Er zijn enkele prachtige musea, vooral het 'Australian War Memorial' is meer dan een bezoek waard. Dit is wel het mooiste en best ingerichte museum dat ik ooit zag (de vele prijzen die ze ondertussen gewonnen hebben is hier ten volle verantwoord) en het zal me altijd bijblijven vooral door de duidelijke aanwezigheid van 'Flanders' met de Vlaamse leeuwen (de originele van de Menenpoort in Ieper) aan de ingang van het museum en verder nog veel verwijzingen naar het Vlaamse oorlogsverleden. Van onze oorlogskerkhoven in de Westhoek, daar word je stil van, maar hetzelfde gevoel krijg je bij hun 'Roll of Honour' met 102.000 namen van gesneuvelde soldaten.

En als laatste stad vernoem ik ook graag nog Alice Springs. Een buitenbeentje tussen de steden, ligt bijna in het centrum van Australië met rondom rond honderden kilometer woestijngebied.

Het prille begin was eigenlijk het 'Telegraph Station', gebouwd in 1872 om een verbinding over land te maken met 36.000 telegraafpalen vanuit Adelaide naar Darwin en daar aan te sluiten op de kabel die onder zee tot in London ging. Allemaal voorbijgestreefd natuurlijk met de huidige communicatietechnieken. Maar ondertussen is daar een toeristenindustrie ontstaan die de hele stad leefbaar maakt.

Nee, voor Alice Springs alleen hoeft je niet zo ver te reizen, maar wat er in de ruime omgeving te zien is, dat zijn juweeltjes van de natuur.

Natuur, natuur en nog eens natuur, anders niets, maar voor mij toch wel het hoogtepunt van deze reis (dit bewijst nogmaals, sinds ik de eerste keer een woestijn heb gezien, ben ik verslaafd geraakt aan woestijnen, en dit blijft moeilijk uit te leggen aan iemand die er nog nooit geweest is).

De wereldberoemde rots Uluru, het uithangbord van toeristisch Australië, is een verplicht nummer natuurlijk, en bij sunset en sunrise zijn de kleurschakeringen dan ook spectaculair. Onverantwoord dat toeristen deze rots nog beklimmen, zelfs met een bord waarop door de Aboriginals vriendelijk gevraagd wordt van hun heilige rots af te blijven, ook hier is dus het geld sterker dan het gezond verstand. Een wandeling rondom Ayers Rock, zoals ik gedaan heb, is dan ook veel mooier dan de klim.

En toch zijn er nog mooiere plaatsen in de buurt (let op, in de buurt is hier wel relatief, want ik heb er bijna 1.500 kilometer afgelegd om alles te zien). Een prachtig gebied is Kata Tjuta (bekend als de Olgas), een groep van rotsen die eenzaam in de vlakke ligt, waar mooie lange wandelingen te maken zijn.

Maar voor mij komt Kings Canyon en het volledig gebied er rond op de eerste plaats wat natuurpracht betreft. Rotsen, heuvels en ravijnen, gevormd door miljoenen jaren van erosie met middenin de 'Garden of Eden' in een diep ingesneden dal. In dit gebied kwamen eens de hoogste bergen ter wereld voor, hoger dan de Himalaya nu. Alle bergen zijn weg, maar wat

overblijft is toch wel een natuurwonder.

Verder zijn er ook nog de West MacDonnell Ranges, de Palm Valley, de Ochre Pits, ... en overal de speciale vegetatie en de steeds weerkerende rode kleur zoals in de mooie zandduinen, of langs de oneindig lijkende onverharde wegen dwars door het gebied.

'The Red Center', een droog gebied en over de kleur kan ik heel kort zijn: rood. Er is weinig begroeiing, maar toch zijn er nog heel wat wilde dieren

Hier heb ik mijn eerste kangoeroe gezien, een rode kangoeroe, de grootste in hun soort (ja, als je hier geboren bent krijg je ook wel die kleur). Hier leven ook hun kleinere soortgenoten de walibi, en wilde ezels in gebieden met meer struikgewas, maar ook kom je overal de zo gevreesde dingo's wel tegen. Het best vertegenwoordigd zijn de reptielen, in alle kleuren, vormen en formaten, maar met ook wel een aantal giftige slangen ertussen. In dit deel van Australië wonen ook nog het meeste aantal Aboriginals. Je ziet ze in Alice Springs overal rondhangen, maar er zijn nog veel groepen die ver in de Outback wonen en bijna geen contact hebben met de blanke wereld. Men heeft er eindelijk zijn fouten ingezien en wil daar nu iets aan doen, maar ik geloof niet in een weg terug.

Een monument in deze woestijn is hun Ghan-trein. Het spoor vervangt hier de kamelen-karavaan die vanuit Darwin het ganse land doorstak tot in Adelaide. Ik heb slechts het halve traject afgelegd van Alice Springs tot Adelaide, en heb er toch nog meer dan 24 uur over gedaan. Daar kom je dan door overgangsgebieden waar meer landbouw is, met schapen en graangewassen, en tenslotte in een groenere natuur. Met even verderop Kangaroo Island als topper voor 'wildlife' in Australië.

Een tocht van twee dagen bracht me heel dicht bij een kolonie zeldzame zeeleeuwen. Ik zag er pinguïns, zeehonden en weeral verschillende soorten kangoeroes en walibis. Maar ook het liefste diertje dat ik ooit zag: de koala, schattig als je ze in de Eucalyptusbomen ziet zitten, luie beesten ook als je weet dat ze 21 uur per dag slapen en de rest van hun tijd eten. Drinken doen ze niet, er zit voldoende vocht in de jonge blaadjes, en ze zijn waarschijnlijk toch te lui om uit die boom te komen.

Ondertussen heb ik hier twee woorden gebruikt die uit de Aboriginal taal ontstaan zijn. Het eerste met een logisch betekenis, want 'ko-ala' vertaal je als 'geen water'. Het andere is gewoon een misverstand dat dateert van de eerste invasie door de Engelsen. Toen ze op hun weg overal van die springende dieren tegenkwamen vroeg men aan de Aboriginals 'what is this'. Ze antwoorden 'kangaroo' en zo werd de naam van die beesten opgeschreven. Achteraf is echter gebleken dat het woord toch een andere betekenis heeft, want 'kan-ga-roo' vertaal je als 'ik versta je niet'.

Een ander onvergetelijk natuurgebied zijn de Blue Mountains, in de buurt van Sydney, maar toch voldoende ver om een totaal andere vegetatie te hebben. Het is een gebergte met grotendeels het klimaat van een koud regenwoud, en als je er geweest bent begrijp je deze woorden maar al te goed. Toch moet je dit gebied gezien hebben, want er is een prachtige begroeiing, met tientallen soorten varens en boomvarens tot wel 6 meter hoog. Vele soorten Eucalyptus, die van zodra de zon verschijnt, hier door de verdamping van de olie uit de bladeren een blauwe schijn

geven boven het volledige gebied.

Bomen, struiken, planten en bloemen, allemaal om ter mooist, maar dan zijn er nog de zoveel felgekleurde vogels (hun lawaai moet je er dan wel bijnemen). Er zijn de mooie watervallen, de ondergrondse rivier en grotten, en uiteindelijk moet je toch ook wel de 'Three Sisters' gezien hebben. Het is een rotsformatie in kalksteen, waar 3 pieken naast mekaar staan. Maar let op, als je hier slechts één dag verblijft is de kans groot dat je geen enkele 'Sister' ontmoet, er hangt regelmatig zoveel mist en motregen in de lucht dat je bijna je eigen voeten niet meer ziet. Ik had geluk, de tweede dag zag ik ze alle drie in hun volle glorie.

Het zou spijtig zijn als je de verplaatsing van Adelaide naar Melbourne niet langs de 'Great Ocean Road' doet. De volledige kust rondom het eiland is prachtig met zijn stranden om te zwemmen, te surfen, te duiken, te vissen en nog veel meer. Maar langs de Great Ocean Road kom je wel langs een heel mooie kustlijn, van de ene rotsformatie naar de andere, met klinkende namen als London Bridge, Loch Ard Gorge, The Twelve Apostles, ...

Hier zie je echt wel de kracht van het water. De golven hebben dan ook vrij spel, want er is enkel oceaan tussen deze kust en Antarctica.

Australië is niet onmiddellijk een land waar ik nog eens terug wil gaan, maar toch zou ik me in Melbourne wel vlug thuis voelen om er te wonen. Melbourne, voor mij wel de compleetste stad wat betreft mogelijkheden en gezelligheid, alhoewel Adelaide ook heel veel te bieden heeft. Zoals ik reeds bij mijn voorbereiding ondervond, het zou geen reis worden zoals mijn vorige reizen. Fietsen is daar wel prachtig, maar de afstanden zijn niet te overbruggen in een paar weken. Dus heb ik enkel in de grote steden een fiets gehuurd en me beperkt tot enkele dagtochten in de nabije omgeving.

Het is een land van tegenstellingen, een land van alles en niets. Zo groot, zo weinig mensen, maar zoveel ongerepte natuur. En toch miste ik daar wel een aantal elementen die een reis voor mij af maken. Naar historische plaatsen moet je er niet gaan zoeken, behalve als je de 19e eeuw al historisch noemt en de echte Australiër vind je ook al niet, of misschien wel de Aborigines, maar dat is een heel apart verhaal en ze zijn zeer moeilijk te benaderen. Allemaal vriendelijke en hulpvaardige mensen die ik ontmoet heb, maar er ontbreekt toch wel een eigenheid, een eigen cultuur. Je voelt niet eens het verschil tussen de plaatselijke bevolking en de toeristen, en daar bovenop zijn er nog veel reizigers die daar voor een langere periode verblijven, er reizen en werken en hierdoor ook al halve Australiërs geworden zijn. Ik hou niet van ontmoetingen met andere toeristen als ik op reis ben, maar hier kan je ze niet ontwijken, gelukkig is het soort toeristen die zover reizen al even vriendelijk en hulpvaardig als de inwoners zelf, niet te vergelijken met deze aan onze Costa's.

Het is in alle geval een fantastisch en gemakkelijk land (werelddeel) om te bereizen, en als wereldreiziger moet je het nu toch éénmaal gezien hebben.